

Bag de store Enge, hvor Kvæget drev om i et sommerfuglebroget Blomstermyr, løftede Landet sig med stejle Brinker. Og der i Syd — ved Foden af en skovklædt Bakkeknude — kom nu Favsingholms røde Mure tilsyne. Afstanden var for stor til, at andet end selve Hovedbygningen traadte tydeligt frem. Desuden skjultes Gaarden en Tid af en lille Birkelund, der laa helt fremme paa Engen. Men Doktoren pegede og forklarede, og Metas Indtryk var det allerbedste. Hvor saae her fredeligt og stille ud! Povl havde for en Gangs Skyld virkelig ikke overdrevet. Det var som en lykkelig hengemt Krog af Verden, eller snarere som en ny, jomfruelig Jord, der havde faaet Lov til at ligge urørt og blomstre siden Tidernes Morgen.

Paa Tremmebænken ved Siden af dem laa Hedvig og Jørgen paa Knæ. De stirrede og spurgte, og vilde vide Besked om alt. Endogsaa om Navnene paa de hundrede løsgaaende Kvier spurgte Jørgen, rigtignok til Søsterens haanlige Forargelse.

»Men du siger ingenting, Meta!« sagde Doktoren.

»Jo, Povl! Jeg staar netop og tænker paa, at vi vist alligevel er kommen over til en ny Verden.«

»Ja. Og saa er dog alting saa hjemligt!« sagde han.

Han tænkte paa Indsejlingen til Kolding Fjord og paa Studentertidens Hjemfarter, da Johannes og han